

Sygn. akt IV CSK 734/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku T. S.

przy uczestnictwie M. D., A. G., K. H., A. Ł., B. Ł., L. M., E. R., G. S., H. S., K. S., I. S. i M. S.

o dział spadku,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt II Ca 841/13,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. orzeka, że wnioskodawczynie i uczestnicy ponoszą koszty postępowania kasacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie

UZASADNIENIE

Skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 13 lutego 2014 r., wydanego w sprawie o dział spadku, wnioskodawczyni T. S. oparła na podstawie naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 w zw. z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382, a ponadto art. 684 k.p.c. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżąca powołała się na „konieczność rozpatrzenia przez Sąd Najwyższy naruszenia przepisów prawa procesowego, zwłaszcza art. 233 § 1 w zw. z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. [...]”, wskazując jednocześnie, że „przedmiotowa skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona naruszeniem prawa materialnego zarówno poprzez jego błędną wykładnię norm prawnych, jaki i ich niewłaściwą subsumcję”.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżąca nie przedstawiła stosownej argumentacji prawnej, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadniając wniosek o przyjęcie na tej podstawie skargi do rozpoznania, wnioskodawczyni całkowicie pominęła aspekt „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa, ograniczając się do powtórzenia procesowych zarzutów skargi oraz argumentacji powołanej na ich uzasadnienie i nie wskazując okoliczności, które

mogłyby uzasadniać twierdzenie o wystąpieniu przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi to dwa niezależne i odrębne elementy konstrukcyjne skargi, pełniące odmienne funkcje i wymagające przedstawienia właściwej dla każdego z nich argumentacji prawnej, co oznacza, że uzasadnienia te nie mogą być traktowane zamiennie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz. 38). Przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie samodzielnie służy jedynie wykazaniu, iż skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś przekonaniu, że zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter. Należy dodać, że skarżąca, uzasadniając wniosek, zapewne na skutek pomyłki, powołała się na naruszenie prawa materialnego, gdyż skargę oparła jedynie na zarzutach procesowych i jedynie do nich odnosiła się przedstawiona argumentacja.

Wobec niestwierdzenia przyczyn, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 520 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.